

Sygn. akt III AUz 14/16

POSTANOWIENIE

Dnia 21 marca 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie - Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Anna Polak
Sędziowie:	SSA Beata Górską(spr.) SSA Barbara Białecka

po rozpoznaniu w dniu 21 marca 2016 roku na posiedzeniu niejawnym

sprawy z wniosku W. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

o wydanie decyzji

na skutek zażalenia ubezpieczonego W. K.

na postanowienie Sądu Okręgowego w Gorzowie Wlkp. VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 24 listopada 2015 r. sygn. akt VI U 792/15

postanawia:

I. oddalić zażalenie.

SSA Beata Górską SSA Anna Polak SSA Barbara Białecka

Sygn. akt III AUz 14/16

UZASADNIENIE

Ubezpieczony W. K. pismem z dnia 11 października 2015 roku wniósł o „uzupełnienie i wyjaśnienie uzasadnienia decyzji” z 9 czerwca 2000 roku. Tymczasem decyzja ta była już przedmiotem rozpoznania Sądu Okręgowego w Gorzowie Wielkopolskim. Postanowieniem z dnia 14 października 2005 roku Sąd Okręgowy w Gorzowie Wielkopolskim odrzucił odwołanie ubezpieczonego od decyzji z dnia 9 czerwca 2000 roku (sygnatura akt: VI U 949/05). Ubezpieczony nie zaskarżył tego orzeczenia.

W wyroku z dnia 27 września 2012 roku wydanym w sprawie III AUa 364/11, Sąd Apelacyjny oddalił apelację ubezpieczonego w części dotyczącej wniosku o przeliczenie świadczeń w zbiegu od 11 maja 2000 roku i ich wyrównania z odsetkami, w której to Sąd Okręgowy w Gorzowie Wielkopolskim odrzucił odwołanie od decyzji z 9 czerwca 2000 roku. Sąd Apelacyjny w uzasadnieniu wyroku potwierdził, że decyzja z dnia 9 czerwca 2000 roku była przedmiotem procesu w sprawie VI U 949/05 i została prawomocnie rozstrzygnięta w dniu 14 października 2005 roku, a zatem jej odrzucenie z powodu res iudicata było prawidłowe.

Zaskarżonym postanowieniem z dnia 24 listopada 2015r. Sąd Okręgowy w Gorzowie Wielkopolskim odrzucił odwołanie.

Sąd Okręgowy wskazał na treść art. 477⁹ k.p.c. w świetle którego odwołania od decyzji organów rentowych wnosi się na piśmie do organu, który wydał decyzję, lub do protokołu sporządzonego przez ten organ, w terminie miesiąca od doręczenia odpisu decyzji. Sąd odrzucił odwołanie wniesione po upływie terminu, chyba że przekroczenie terminu nie jest nadmierne i nastąpiło z przyczyn niezależnych od odwołującego się. Dalej Sąd ten wskazał, że ubezpieczony twierdził, że jego wniosek złożony został w trybie kodeksu postępowania administracyjnego o uzupełnienie decyzji. Skoro zaś organ rentowy nie wydał decyzji w terminie dwóch miesięcy, licząc od dnia zgłoszenia roszczenia w sposób przepisany, odwołanie można wnieść w każdym czasie po upływie tego terminu. Tymczasem organ rentowy decyzją z 9 czerwca 2000 roku odmówił zmiany zakresu podstawy wymiaru renty i odniósł się w całości do żądania ubezpieczonego.

Sąd Okręgowy następnie powołał się na stanowisko Sądu Najwyższego, który wielokrotnie wypowiadał się co do wykładni przepisu art. 477⁹ § 3 k.p.c. i w postanowieniu z dnia 29 września 1999 roku wydanym w sprawie II UKN 490/99 stwierdził: „wniesienie odwołania od decyzji organu rentowego po upływie 18 miesięcy od dnia doręczenia jej odpisu jest nadmiernie spóźnione i uzasadnia jego odrzucenie na podstawie art. 477⁹ § 3 k.p.c. (opublikowane OSNP 2001/2/57).

Mając na względzie treść art. 199 ust.1 pkt. 2 k.p.c., w ocenie Sądu Okręgowego roszczenie zgłaszane przez ubezpieczonego w jego piśmie z 11 października 2015 roku było już prawomocnie rozstrzygnięte w postępowaniu sądowym i dlatego nie może być ponownie dochodzone, chyba że skarżący wskaże na nowe dowody nieznanne w chwili wydawania prawomocnych orzeczeń. Tymczasem ubezpieczony w swoim piśmie żadnych nowych dowodów nie wskazał, nie powołał się także na żadne nowe okoliczności.

Następnie Sąd I instancji przywołał treść art. 114 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2015 roku, poz. 748 ze zmianami i wywiódł, że wnioskodawca nie przedłożył nowych dowodów i nie wskazał na okoliczności istniejące przed wydaniem decyzji. Nie może zatem podważyć prawomocnej decyzji organu rentowego, tym bardziej, że jej zgodność z prawem wynika z prawomocnych orzeczeń sądowych.

Z postanowieniem Sądu Okręgowego w Gorzowie Wielkopolskim nie zgodził się ubezpieczony. Wskazał, że skargę z dnia 11 października 2015r. złożył w związku z niewydaniem decyzji przez ZUS na odwołanie złożone w terminie tj. 21 czerwca 2000r. celem zobowiązania ZUS do wydania decyzji zgodnie z art. 477¹⁴ § 3 kpc. Podał również, że jest to skarga na bezczynność ZUS z powodu bezskutecznego upływu terminu do wydania decyzji.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

Na wstępie rozważań, wskazać należy, że mimo obszernego uzasadnienia zażalenia i jego uzupełnienia ubezpieczony nie sprecyzował zarzutów merytorycznych bezpośrednio skierowanych do treści zaskarżonego postanowienia. Nie odniósł się do podniesionych w uzasadnieniu treści i nie naprowadził dowodów przeciwnych.

W ocenie Sądu Apelacyjnego Sąd Okręgowy słusznie odrzucił odwołanie, przyjmując za podstawę swojego rozstrzygnięcia przepis art. 477⁹§1 k.p.c. Bezspornym bowiem jest, że wyrokiem z dnia 27 września 2012r. Sąd Apelacyjny w Szczecinie oddalił apelację w zakresie odwołania od decyzji z dnia 9 czerwca 2000r. przyjmując, że ubezpieczony złożył skutecznie proceduralnie odwołanie od kwestionowanej przez siebie decyzji i odwołanie to było przedmiotem prawomocnego rozpoznania sądu postanowieniem z dnia 14 października 2005r.. Zatem nie znajduje uzasadnienia stanowisko ubezpieczonego, że organ rentowy nie nadał biegu jego odwołaniu z dnia 21 czerwca 2000r. Organ rentowy nadał bieg odwołaniu zgodnie z procedurą rozpoznawania spraw z zakresu ubezpieczeń społecznych.

Wbrew twierdzeniu skarżącego wniesienie odwołania od decyzji organu rentowego nie obliguje organu do wydania nowej decyzji uwzględniającej zarzuty zawarte w odwołaniu, a jedynie do przekazania sprawy do Sądu Okręgowego celem rozpoznania odwołania. Mając na względzie powyższe, zdaniem Sądu Apelacyjnego słusznie Sąd Okręgowy przyjął, że roszczenie zgłoszone przez ubezpieczonego w piśmie z dnia 11 października 2015 było prawomocnie rozstrzygnięte w postępowaniu sądowym i dlatego nie może być ponownie dochodzone. Ubezpieczony nie wskazał nowych dowodów ani nie powoływał się na nowe okoliczności co mogłoby skutkować ponownym ustaleniem prawa do świadczeń.

W świetle poczynionych ustaleń faktycznych skarga ubezpieczonego na milczenie organu rentowego oraz jego odwołanie od decyzji ZUS z dnia 9 czerwca 2000 r. nie zasługiwały na uwzględnienie. Stosownie bowiem do treści art. 477⁹ § k.p.c. w sytuacji, gdy organ rentowy nie wydał decyzji w terminie dwóch miesięcy, licząc od dnia zgłoszenia roszczenia w sposób przewidziany, odwołanie (skargę na milczenie organu) można wnieść w każdym czasie po upływie tego terminu. Jak słusznie zostało to wyartykułowane w uzasadnieniu wyroku z dnia 27 września 2012r. sygn. akt III A Ua 364/11 – procedura rozpoznawania odwołania (zawartego w piśmie z dnia 21 czerwca 2000r.) zakończyła się wraz z uprawomocnieniem się postanowienia z dnia 14.10.2005r. Stosownie zaś do regulacji art. 477¹⁴ § 3 k.p.c. jeżeli odwołanie wniesiono w związku z niewydaniem decyzji przez organ rentowy, sąd w razie uwzględnienia odwołania zobowiązuje organ rentowy do wydania decyzji w określonym terminie, zawiadamiając o tym organ nadrzędny, lub orzeka co do istoty sprawy. Jednocześnie sąd stwierdza, czy niewydanie decyzji przez organ rentowy miało miejsce z rażącym naruszeniem prawa. Mając na względzie powyższe ustalenia uznać należało za Sądem Okręgowym, że odwołanie było prawomocnie rozstrzygnięte, co w ocenie Sądu Apelacyjnego skutkuje uznaniem, że zażalenie ubezpieczonego należało oddalić, o czym orzeczono na podstawie art. 385 k.p.c. w związku z art. 397 § 2 k.p.c.

SSA Beata Górńska SSA Anna Polak SSA Barbara Białecka